

Hogni Djurhuus
fekk Móðurmáls-
virðislønina
2012

Hogni
Djurhuus

MYND: HEINESEN MYNDIR

UMAFTUR AFTURUM

Pínadoyðs logikkur

Nú havi eg havt pínu í lendunum, mjódnini ella har á leiðini og í øðrum lærinum í skjótt seks vikur. Ella fyri at gera hetta meira dramatiskt og ógvísligt, hetta er annað árið, eg havi hesa pínuna, sum viðhvørt er forbannað ring. Og ring at venja seg við, tí tað er, sum skilst, neyðugt at venja seg við hana.

Onkur spurdi meg herfyri, hvat hetta er, og hví eg havi hesa pínuna so leingi. Hvaðani stavar hon? Hvør er hon?

Hetta er ein revsing, svaraði eg, ein Guds straffur.

Ein Guds straffur? Straffur fyri hvat?

At eg ikki trúgvi upp á hann.

Gud hevur seg.

Men hví hava so eisini tey, sum trúgva upp á Gud, ilt?

Ja, tað veit eg so ikki. Men tað finst okkurt logiskt svar, sjálvandi. Til dømis, at Gud ger ikki mun á fólki, tí hann er rættvísur. Øll hava sama rætt, trúgvandi og forherðaðir stórsyndarar. Javnstøða.

Tá eg var smádrongur

í aðrari ljósari öld enn hesari, vóru eisini sovorðnar viðmerkingar sum handan har hjá mær. Viðmerkingar og staðfestingar, sum vóru meira fjákutar enn gløggar, men javnan brúktar, tí tær vóru logiskar.

Tá onkur segði seg hava ilt í høvdinum, tað høvdu fólk eisini, áðrenn nútíðin kom við øllum sínum geislum, var afturmeldingin: júmen, ver tú bara glað fyri tað, tí so veitst tú, at tú hevur eitt høvd. Annars hevði tú ikki ilt. Ógvuliga logiskt. Logikkur var góðkendur tá í tíðini. Tann góðkenningin, tann lóggildingin varð seinni strikað. Autoriseraður logikkur er ikki til longur.

Ein onnur ásannan, sum ofta var uppi og vendi við nátturðaborðið, var tann, sum børnini fingdu slongda tvørtur um borðið, tá tey grenjaðu um, at breyðflisin, tey høvdu í hondini, brotnaði, og putusukrið fór í umferð. Onkur vaksni staðfesti og avgjórði logiskt, at breyðflisin brotnar kortini, tá hon kemur í munnin og niður í búkin.

Tað gjórði einki, um hon, breyðflisin, ikki kom óbrotin allan vegin inn í munnin.

Hvussu ber til at svara slíkum sannleika? Tað ber ikki til. Als ikki, tá tú ert sjeý minus.

Tá, í hinari øldini, fingdu fólk breyð til nátturða og ótu døgurða á døgurða. Eisini tað var logiskt.

Tað var ein, sum spurdi, hvør

døgurðin er í kvöld. Smurt breyð, var svarið. Á, tað var deiligt, so ger tað einki, um døgurðin er kaldur. Eisini logiskt tað.

Veðrið má sær ráða, søgdu vit tá. Tað sleppur veðrið ikki longur, tí nú skulu veðurfrøðingar setast í Føroyum og ein tilbúgvingarsamskipari. Annars plagdu ráðini at vera at brúka vanlig vit og skil. Men slík hava ikki allir føroyingar. Tí noyðist Fiskimálaráðið at koma á banan og stovna nøkur almenn stórv. Veðrið má ikki sær ráða. Í Føroyum ráða føroyingar. Ikki veðurtíðindi úr Danmark.

Veðrið er yvirtikið, men framvegis danskt og framvegis vánaligt.

Nú frættu vit so, ikki í veðurtíðindinum, tí tey eru ongantíð eftirfarandi, men í hinum tíðindinum, at nú skal veðrið yvirtakast av álvara, líkasum eina ferð afturat. Tað skal yvirtakast fyri aðru ferð so at siga, vánaliga veðrið. Fyrru ferðina var bara romantískt skemt. Og veðrið er ikki at skemta við. Og verri enn so er tað romantiskt.

Sum tey søgdu fyrr og siga enn: torført er at spáa, serliga at spáa um framtíðina og vónleyst er at spáa um veðrið. Tí er stormur vorðin ódn, framhaldsódn í nógvum pørtum.

Fríggjadagur trettandi er. Men verri er, at dagurin er tjúgundi dagur jóla. Loysir tað seg at fara úr songini í morgun?

Ein logiskur spurningur, sum krevur eitt pínuftult ólogiskt svar.

Enskur landsliðsvenjari deyður

Fyrrverandi enski landsliðsvenjarin, Graham Taylor, er deyður 72 ára gamal. Tað skrivir BBC. Hann var enskur landsliðsvenjari frá 1990 til 1993.

Sum spælari var hann verjuspælari og spældi við Grimsby Town frá 1962 til 1968, tá hann skifti til Lincoln City, har hann spældi frá 1968 til 1972. Har bleiv hann síðani venjari, og vandi eftirfylgjandi feløg sum Watford, Aston Villa og Wolverhampton. Hann gavst sum venjari í 2003.

Í 1990 bleiv hann settur sum enskur landsliðsvenjari. Graham Taylor megnaði at vinna seg til EM endaspælið í Svøríki, men Ongland kom ikki víðari úr bólkaspælinum. Hann takkaði fyri seg á enska landsliðnum, tá tað í novembur 1993 varð greitt, at Ongland ikki kom til HM 1994 endaspælið í USA.

